

zinil sem, napel mišice, ampak zrak je okamnel in nisem mogel vdihniti tiste skale. Zvok se je spet oglasil, pa ne več tako z ene strani, rastle je od povsod, iz vseh oglov, vdiral je skozi vse pore, grizel, zbadal, drobil misli, ušesa sem skušal zamašiti z dlanmi, ampak oči, razvlečene do bolečine, in jezik z drobnimi krči so mi govorili, da se tudi stene lobanje upognejo.

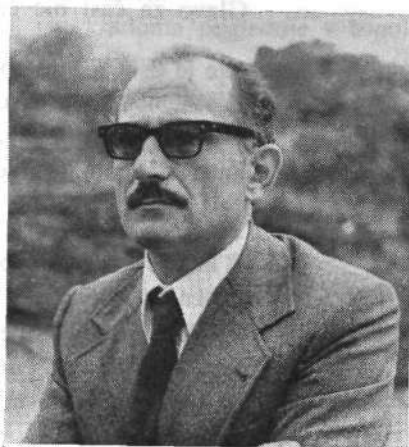
Stekel sem po stopnicah in priletel v garažo. Kljub nevarnosti, v kateri sem se znašel, sem se zavedal, da moram vstopiti neopaženo. To se mi je tudi posrečilo. Na nasprotnem koncu garaže so delavci podirali rumen kombi.

Zaprl sem vhod v svoje zaklonišče. Zvok je kljub temu še trajal, komaj opazno tišji, vendar nič manj grozen. V odprtino sem začel tlačiti stare vreče od cementa, napol trhle cunje in druge odpadke, ki sem jih našel okrog sebe v temi. Naredil sem zid pred zvokom.

Zelena svetloba je edino, pred čemer nisem mogel pobegniti. Nikakor ne morem najti njenega izvora in se ji izogniti. Zaman zapiram oči, vdira med vekami in zenicami, pritiska me s svojimi tipalkami, zgoščena z mrakom, s kristalno grozo me počasi požira od nog pa vse do prsi, ki so se nekako stisnile in zadrgnile z rokami kakor s težko, mokro vrvjo.

Prevedel Franci Zagoričnik

Pesmi

Sreten
Perović

PODOBA Iščem koga, da bi mu rekel besedo
IZ SANJ ki ji bo verjel.
Iščem bitje v kačjem levu
mater prihodnjih otrok
in neurij.

V pršavici izgovarjam besede
in kot oljčni list
zahajam za hribom

Iz prastarih lišajev ob moji steni
vrejo glasovi.
Gorijo oči
v noč se vraščajo roke.

ZLAČNJENO OKO

Kje je tisti ogenj nepoznani
Kam ti čolni plujejo zavrto
Skozi vrata v svet stopiti kani
Zlačnjeno oko ves čas odprto

Zlačnjeno oko na širnih svodih
V zvezde in prepade se zadira
Grenka cesta ga k svobodi vodi
Zlo molitev zli svetnik prebira

Zlačnjeno oko v gorje vpleteno
V koreninje v grozo zaletavo
Ven iz stene z nožem izgrebeno
Glavo za čast nič časti za glavo

Kje je tisti ogenj nepoznani
Kje semen je tisto občuténje
Čakaj marmor bije zvon zmajani
Smrt življenja teži je vstajenje

Zlačnjeno oko se v glad zazira
S kletvo kot jetnik bogove biča
Blaznost posvečenih pa ovira
Temno noč da v njej kdo bil bi priča

UMIRJENA KLETEV

Odšel sem
ti si ostala na poti da bi počakala
na vonj po mesečini.
S sabo sem odnesel pepel trenutka
zgubljenega med sapami.

Moja pot pa se ozre
za svojim hrbtom.

Potemnim glas
 Rojena a neokrepljena
 odidi
 h kesanju poleg groba!
 Šumenje pokorne reke
 prihaja do mene
 polno vrbovega listja in neukrotljivih rib
 Jasno ti je bilo:
 na kočijah se je prepeljal mesec
 z onega drugega
 tkanega obrežja.

OBRAMBA Ubil sem ptico
 in zdaj ji pojem pesem
 da bi jo do kraja uspaval.

Ptica še sliši moje besede
 ki prihajajo iz daljave:
 veseli se nemega slovesa.
 Peruti pušča med krvjo
 in soncem
 in kradoma pogleduje v topol
 ki pojema
 v slanem dimu.

Ubil sem ptico;
 in to je
 neko rojstvo.
 Poslušava iste glasove
 ki prihajajo iz globine
 kot obramba in ohrabritev.

MODRI ZVONOVI Na samotni steni
 čakam izgubljeni čas.
 Bilo je to ogledalo
 v galebovem kljunu in mesečini
 ali v jami kjer mah nagrzuje
 seme večnosti.
 Čakam žensko ki je šla v morje
 kot privid

ko sem jo na dnu strasti
nemočno klical.

O dolga pot po kateri hodim
bos in z blatom oškropljen
z baklo
v modri roki.

ODMEV Sneg nekje nekje pa leto:
sen podnevi — zli duh sna.
Vero sem izdolbel z dletom
pa na dnu ni bilo dna.

Ko gorje bi zbral na dlani
da bo v smeh vse to zajeto
v željah se tedaj nastani
sneg nekje nekje pa leto.

PRIČAKOVANJE Za naslednjim hribom v mojem očesu
JUTRA se igrajo pobrateni vranci.

V dolini stalno naraščajo glasovi
a jih od strahu še ne slišim.

Glej nas megla
na kolenih pred soncem.

Za naslednjim hribom
se poigravajo pobrateni vranci.

PREDSOBA V somrak odidem: v listju ni tigrov
LAHNIH na soncu pa drhtijo sence
UDARCEV daljnih
mehkih
oblakov.

Pot se vztrajno vzpenja
zvita iz kamenja
in zoglenelega listja.
Ne prebujam zaspalih
grobov.

Za zmrzlim grmovjem
 pa nastavlja pasti brezšumnost.
 Hodim mimo mirnih
 hribov
 in se zatekam v predsobe
 lahni udarcev.

Ni smehljaja da bi utišal roke.
 Pot se vztrajno vzpenja
 in hribi
 razcepljeni na svoje sence
 napovedujejo jezero
 kjer usihajo stene.

POZNA URA Skoraj bi pozabil, zakaj me je spomin privedel
 v to ulico.

Ob tem nagnitem stebru
 je na leta klečal berač
 lep star berač kot iz pravljice.
 Slep
 ne da bi se kaj vznemirjal
 je bil tu kadarkoli me je pot zanesla sem.
 Vseeno kakšne besede je govoril
 toda glas mu je bil suh kot beraču iz pravljice.
 Za tem glasom je utripal velik zamolkel jok
 daleč od tega da bi hotel koga ganiti.
 Za veliko beračev sem vedel na svetu.
 Nekateri so igrali
 nekateri so v solzah peli
 ponekod nekateri niti glasu niso imeli.
 Poleg tega nagnitega stebra je postajal
 s praznima očesnima votlinama
 berač ki je svoje dlani
 obračal k tlom.

Kovanci so padali k njegovim nogam
 dečki z ulice pa so jih pobirali.
 Nikogar ni prosil
 ničesar ni zahteval
 mimoidočim pa se je tudi kadar niso darovali
 enako zahvaljeval.

Na tem vogalu se je mudil celo večnost.

Čakal je

blagoslavljal je ljudi miloščine pa ni sprejemal.

Poslušal je tuje besede in daljne španske reke

misлил na mlade plesalke in na granate.

Jurišal je;

in zmrznil je v tem velikem snu.

Prevedel Andrej Arko

Jevrem
Brković

Prišleki

(Dva odlomka)

- I. Ko prihajajo prišleki in ko pridejo,
je to prav gotovo znamenje, da se je zgodilo nekaj:
zmagal je oni, ki ga je nahranil
njihov kruh, meso, sol in kopriva.
Zgodovina se je odela z raševino in kožami,
obula se je v volnene nogavice, opanke in cikle,
orgnila se z listjem, slamo in senom,
krenila je v mesto, da bi se spočila in okopala,
da bi svoje ljudi, ljudstvo in ranjence,
svoje skrivalce, svojo kmečko množico
vselila v palače, pognala v gledališča,
namestila v tovarni in zabavala na trgu.